

การอภิปรายผลของการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการตัดตัวการ์ตูนและการเปลี่ยนพยัญชนะที่มีต่อการอ่านเอาเรื่อง โดยวิจัยจากบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยและบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก ซึ่งบทความเหล่านี้ได้คัดแปลงเป็น 4 ชนิดคือ บทความเดิม, บทความที่ตัดตัวการ์ตูน, บทความที่เปลี่ยนพยัญชนะ, บทความที่ตัดตัวการ์ตูนและเปลี่ยนพยัญชนะ ผลของการวิจัยอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลของการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องจากบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยและบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก จากตาราง 4 และตาราง 6 พบว่า บทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยอ่านได้เข้าใจมากกว่าบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก ถึง 11.81% โดยคิดจากสูตร $(\frac{95.19 - 76.29}{160}) 100$ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าในบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมากย่อมมีจำนวนคำที่ไ้รับการคัดแปลงโดยการตัดตัวการ์ตูนและเปลี่ยนพยัญชนะมาก แต่ได้รับการทดลองเคยชินกับการสะกดการ์ตูนระบบเดิมอยู่แล้ว ฉะนั้นเมื่อได้รับการทดลองมาเรียนการสะกดการ์ตูนในระบบใหม่ย่อมทำให้เกิดความสับสน ผู้รับการทดลองจึงอ่านบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยได้ดีกว่าบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก ผลการวิจัยนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ที่วิจัยตั้งไว้ว่าผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยได้ดีกว่าบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก

2. ผลของการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องจากบทความทั้ง 4 ชนิด ทั้งในบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยและบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก จากตาราง 5 ตาราง 6 และตาราง 7 พบว่าความแตกต่างของผลการอ่านเอาเรื่องในบทความแต่ละชนิดแยกเป็นรายละเอียดดังนี้

2.1 การตัดตัวการ์ตูน ในบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อย ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้เข้าใจกว่าบทความที่ตัดตัวการ์ตูนถึง 12.28% (คิดจากสูตรเดียวกัน)

ส่วนในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตมาก ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้ดีกว่าบทความที่ตัดตัวการ์วันที่ 8.78% ด้วยเหตุที่ในคำไทยไม่มีตัวการ์วันที่ จึงแสดงว่า การตัดตัวการ์วันที่นั้นมีผลกระทบต่อความเข้าใจการอ่านคำบาลี - สันสกฤต แต่จะไม่กระทบกระเทือนต่อความเข้าใจการอ่านคำไทยเลย

2.2 การเปลี่ยนพยัญชนะ ในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตน้อย ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่ตัดตัวการ์วันที่ได้ดีกว่าบทความที่เปลี่ยนพยัญชนะ 5.3% ส่วนในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตมาก ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่ตัดตัวการ์วันที่ได้ดีกว่าบทความที่เปลี่ยนพยัญชนะ 4.68% แสดงว่าการเปลี่ยนพยัญชนะทำให้เกิดความสับสนในการอ่านมากกว่าการตัดตัวการ์วันที่ และยิ่งในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตมากเท่าไร ความสับสนในการอ่านบทความที่เปลี่ยนพยัญชนะยิ่งมากขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้เพราะคำที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงพยัญชนะจะแตกต่างไปจากค่าเดิมมากกว่าคำที่ตัดตัวการ์วันที่ การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่กระทบกระเทือนต่อการอ่านคำไทยอีกเช่นเดียวกัน เพราะตัวสะกดในคำไทยตรงตามมาตราตัวสะกด

2.3 การตัดตัวการ์วันที่และการเปลี่ยนพยัญชนะ ในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตน้อย ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่เปลี่ยนพยัญชนะได้ดีกว่าบทความที่ตัดตัวการ์วันที่และเปลี่ยนพยัญชนะ 3.5% ส่วนในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตมาก ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่เปลี่ยนพยัญชนะได้ดีกว่าบทความที่ตัดตัวการ์วันที่และเปลี่ยนพยัญชนะ 2.4% แสดงว่าในบทความที่มีจำนวนคำบาลี - สันสกฤตมาก เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงโดยการตัดตัวการ์วันที่และเปลี่ยนพยัญชนะจำนวนคำบาลี - สันสกฤตในบทความเหล่านี้จะได้รับการเปลี่ยนแปลงมากและจะไม่มีผลกระทบต่อความเข้าใจไทยเลย เพราะคำไทยนอกจากไม่มีตัวการ์วันที่แล้ว ยังเป็นคำที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกดทั้งไวยากรณ์มาแล้ว ด้วยเหตุที่ในบทความนี้เกิดความเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านการตัดตัวการ์วันที่และเปลี่ยนพยัญชนะ ก็ย่อมทำให้เกิดความสับสนมากเป็นธรรมดา จึงเป็นเหตุทำให้กระทบกระเทือนต่อการอ่านเอาเรื่องมากที่สุด ผลการวิจัยนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่ตัดตัวการ์วันที่และเปลี่ยนพยัญชนะได้ยากที่สุด

3. เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างตัวแปรต่างๆ ตามรูป 1 คือ

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงบทความจากบทความเดิม เป็นบทความที่ตัดตัวการ์นต์, เปลี่ยนพยัญชนะ, ตัดตัวการ์นต์และเปลี่ยนพยัญชนะ ปรากฏว่าไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงจากบทความที่มีจำนวน คำว่าดี-สันสกฤตน้อยหรือบทความที่มีจำนวนคำว่าดี-สันสกฤตมาก ทำให้บทความนั้นอ่านยากขึ้นทั้งสิ้น แสดงว่าไม่มีปฏิกริยารวม (Interaction) ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้เลย นั่นคือตัวแปรจำนวนคำว่าดี-สันสกฤตกับการตัดตัวการ์นต์, การเปลี่ยนพยัญชนะ, การตัดตัวการ์นต์และการเปลี่ยนพยัญชนะต่างเป็นอิสระต่อกัน มิได้มีส่วนในการส่งเสริมหรือลดทอนเอาเรื่องแต่ประการใด

4. ผลของการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องจากบทความเดิมกับบทความที่ตัดตัวการ์นต์ และเปลี่ยนพยัญชนะ ปรากฏว่าในบทความที่มีจำนวนคำว่าดี-สันสกฤตน้อย ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้ดีกว่าบทความที่ตัดตัวการ์นต์และเปลี่ยนพยัญชนะ 21.08% ในบทความที่มีจำนวน คำว่าดี-สันสกฤตมาก ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้ดีกว่าบทความที่ตัดตัวการ์นต์และ เปลี่ยนพยัญชนะ 15.85% ซึ่งผลการอ่านนี้มีความแตกต่างกันมากกว่าความคลู่ใด ๆ แสดงว่า การเปลี่ยนแปลงด้านการตัดตัวการ์นต์และการเปลี่ยนพยัญชนะมีผลกระทบกระเทือนต่อการอ่านมากที่สุด นั่นคือแสดงว่าผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้ดีที่สุด การวิจัยนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 1 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่าผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้ดีที่สุด

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าถ้าผู้รับการทดลองได้รับการฝึกฝนการ เรียนตัวสะกดระบบใหม่จะต้องทำให้ ผลการอ่านเอาเรื่องจากบทความที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงดีขึ้นอย่างแน่นอน เพราะถึงแม้ว่าความ เคยชินในระบบเก่ามีผลกระทบกระเทือนต่อการเปลี่ยนแปลงในระบบใหม่ แต่การที่จะขจัดความสับสน อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงนั้น สิ่งสำคัญที่ผู้รับการทดลองจะต้องกระทำคือ ความมุ่งมั่นที่จะละทิ้ง การเรียนรู้อักษรระบบเดิม 1 นั่นคือความพยายามที่จะลดการเรียนรู้ตัวอักษรระบบเก่าจะทำให้ การเรียนรู้ตัวอักษรในระบบใหม่มีมากขึ้น แต่สำหรับผู้เริ่มเรียนซึ่งเป็นผู้ที่มิได้มีความเคยชินต่ออักษร ระบบใดระบบหนึ่งย่อมไม่มีความสับสนในการเรียนรู้ตัวอักษรระบบใหม่อย่างแน่นอน เมื่อนำระบบ การเปลี่ยนแปลงตัวอักษรในระบบใหม่มาพิจารณาพออภิปรายได้ดังนี้

1. ตัวอักษรในระบบใหม่จำนวนตัวอักษรน้อยลง เพราะฉะนั้นเมื่อเปรียบเทียบลักษณะคำของตัวอักษรระบบเก่ากับคำของตัวอักษรระบบใหม่ เช่น จันทร กับ จัน, องค์ กับ อง, ทรัพย์ กับ ทัม จะเห็นว่าจำนวนตัวอักษรลดลงมากอย่างเห็นได้ชัด การมีตัวอักษรน้อยลงนี้ย่อมทำให้เขียนง่ายขึ้นอย่างแน่นอน

2. ในแง่ของคำพ้องเสียง เช่นคำว่า กัลป์, กัญญ์, กันต์, กัลย์, กัน เขียนเป็น กัน เหมือนกันหมด คำว่า ชันธ, ชวรค์, ชัน เขียนเป็น ชัน เหมือนกันหมด จริงอยู่ ถาหากคำเหล่านี้อยู่โดดเดี่ยวจะต้องทำให้เกิดความสับสนในความหมายอย่างแน่นอน แต่ในการใช้ภาษาของคนเราไม่ว่าจะพูดหรือเขียน เราใช้เป็นประโยค เพราะฉะนั้นหรือความในประโยคจะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำพ้องเสียงเหล่านี้ได้โดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นสำหรับผู้เริ่มเรียน ความสับสนอันเกี่ยวกับความหมายในคำพ้องเสียงจะไม่เกิดขึ้น เพราะผู้เรียนไม่มีประสบการณ์กับคำเหล่านั้นในอักษรระบบเดิมมาก่อน แต่สำหรับผู้ที่เคยคุ้นเคยกับตัวอักษรในระบบเก่ามาแล้ว จะต้องเกิดความสับสนอย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเกิดการถ่ายโยงในทางลบ (Negative Transfer)

ระหว่างลักษณะคำของตัวอักษรในระบบเดิมกับลักษณะคำของตัวอักษรในระบบใหม่ วิธีแก้ไขคือ ผู้เรียนจะต้องใช้ความพยายามที่จะเลิกระบบการเรียนรู้ในระบบตัวอักษรอย่างเก่า และมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ระบบตัวอักษรอย่างใหม่อย่างเต็มที่ที่จะสามารถแก้ปัญหาความสับสนนี้ได้เร็วขึ้น

เพราะฉะนั้นเพื่อประหยัดเวลาในการเรียนการเขียนและลดความสับสนในการใช้ภาษา ผู้วิจัยขอเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงภาษาเขียนดังนี้

1. ระบบตัวหนังสือ (อักษร)

1.1 สระ สระที่มีปัญหาในการเขียน เช่นสระ ะ ที่เรียกว่าการประวิสรรชนีย์ ขอเสนอว่า คำใดก็ตามที่อ่านออกเสียงสระ เวลาเขียนให้ประวิสรรชนีย์ทุกครั้ง เช่น กะทิ, ตะปู, สะอาก, สะบาย, กระระนึะกิด ความสับสนเรื่องการประวิสรรชนีย์หรือไม่ประวิสรรชนีย์ก็จะหายไป สำหรับสระ ไอ ซึ่งมีทั้ง ไอ, ไอ, อัย ควรใช้ ไอ ตัวเดียว ส่วนสระ อ่า, อัม หรือสระ เออ, เอือ ก็เช่นเดียวกัน ควรใช้ อ่า และ เออ เพียงตัวเดียว

1.2 เลิกใช้ตัว ฤ ฦ ฎ ฏ ให้ใช้ วี วี ลี ลี แทน

1.3 พยัญชนะหลายรูปที่มีเสียงซ้ำกันให้ใช้เพียงตัวเดียว เช่น

ค, ข	ใช้	ค
ท, ฒ, ท, ฐ	ใช้	ท
ส, ศ, ษ	ใช้	ส
ฐ, ถ	ใช้	ถ

เป็นต้น

1.4 คัดตัวการันต์ทุกตัวออก เช่น การันต์ เขียนเป็น การัน อินทร์ เขียนเป็น อิน

1.5 เด็กใช้ตัวอักษรควมไม่แท้ โดยเปลี่ยนเป็นพยัญชนะให้ตรงตามเสียง เช่น

จริง	เขียนเป็น	จิง
ทราบ	เขียนเป็น	ทาย
ทรง	เขียนเป็น	ซง
สร้าง	เขียนเป็น	สัง

1.6 วรรณยุกต์ คงระบบเดิมเอาไว้

2. ใ้ทางราชการประกาศยกเลิกการใช้ตัวอักษรในระบบเก่าโดยสิ้นเชิงและได้ภาค
ทั้งในหน่วยงานของทางราชการและหน่วยงานของเอกชน ถึงแม้ในระยะแรก ๆ จะกระทบกระเทือน
ต่อระบบเศรษฐกิจบ้าง แต่ในระยะยาวแล้วจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย